

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obvinenému **G. H.** pre spolupáchatelstvo zločinu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1 Tr. zák. prerokoval podľa § 382a Tr. por. na neverejnom zasadnutí konanom 6. septembra 2012 v Bratislave dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou z 24. augusta 2010 sp. zn. 1 T 82/2010 a podľa § 386 ods. 1, 2 Tr. por. a § 388 ods. 1 Tr. por. rozhodol

t a k t o:

I. Napadnutým rozsudkom Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou z 24. augusta 2010 sp. zn. 1 T 82/2010 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu § 371 ods. 1 písm. c/, k/ Tr. por.

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 9 ods. 1 písm. b/, § 34 ods. 4 Tr. por. a § 31 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze

v neprospech obvineného G. H..

II. Napadnutý rozsudok **sa zrušuje.**

Zrušuje sa aj konanie na Okresnom súde v Bánovciach nad Bebravou a nasledujúce od podania obžaloby okresným prokurátorom v Bánovciach nad Bebravou zo 16. marca 2009 sp. zn. Pv 764/08-22.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou **sa prikazuje**, aby vec v potrebnom rozsahu **znovu prerokoval a rozhodol.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou z 24. augusta 2010 sp. zn. 1 T 82/2010, po schválení dohody o vine a treste, bol obvinený G. H. uznaný za vinného zo spolupáchateľstva zločinu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po vzájomnej dohode s odsúdeným E. P. dňa 16. 11. 2008 v čase o 21.43 hod. v Bánovciach nad Bebravou zostal na rohu ulice Farská a námestie Ľudovíta Štúra dávať pozor, zatiaľ čo odsúdený E. P. vošiel do ulice Farská a tam napadol I. H. tak, že ho dvakrát udrel päťou do oblasti tváre a následne mu z pravej ruky vytrhol peňaženku, v ktorej boli štyri platobné karty a finančná hotovosť vo výške 0,66 €, potom z miesta spolu utiekli, pričom svojim konaním spôsobili poškodenému I. H. škodu vo výške 77,01 € a zranenie – mierny opuch okolo pravého oka, ktoré si vyžiadalo jednorazové lekárske ošetrenie, bez práceneschopnosti a liečenia.

Za to bol obvinenému G. H. podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák., s použitím § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 10 (desať)

mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Zároveň bol týmto rozsudkom podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušený výrok o treste uložený obvinenému G. H. trestným rozkazom Okresného súdu v Partizánskom sp. zn. 1 T 66/2009 z 20. mája 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 19. mája 2010, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. (mylne sa v rozsudku uvádza Trestného zákona) bola poškodená A. H. uvedeným rozsudkom odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal na podnet inej osoby, než osoby, ktorej je priznané právo na podanie dovolania, minister spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 15. júna 2012 dovolanie na Okresnom súde v Bánovciach nad Bebravou.

Dovolanie bolo podané z dôvodu § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., vzhľadom na to, že proti rozsudku, ktorým bola potvrdená schválená dohoda o vine a treste, je prípustné dovolanie len z tohto dôvodu, pričom minister spravodlivosti konštatoval, že napadnutým rozsudkom bol porušený zákon v ustanoveniach § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a § 31 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v neprospech obvineného G. H.. V odôvodnení dovolania poukázal aj na nový dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., podľa ktorého, s účinnosťou od 1. septembra 2011, dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Ako dôvod porušenia zákona v ustanovenia § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a § 31 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze v neprospech obvineného minister spravodlivosti uviedol, že obvinený G. H. bol vydaný na trestné stíhanie z Českej republiky do Slovenskej republiky na konanie na Okresnom súde v Partizánskom sp. zn. 1 T 66/2009 a to uznesením Krajského súdu v Ústí nad Labem sp. zn. 6 Nt 226/2010 z 10. mája 2010 a nevzdal sa zásady špeciality.

Následne Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou požiadal Krajský súd v Ústí nad Labem o udelenie dodatočného súhlasu s trestným stíhaním a výkonom trestu odňatia slobody obvineného G. H. v predmetnej trestnej veci sp. zn. 1 T 82/2010 dňa 12. januára 2011. Krajský súd v Ústí nad Labem rozhodoval vo veci pod sp. zn. 50 Nt 1203/2011 a dňa 14. februára 2011 odovzdal vec Krajskému štátnemu zastupiteľstvu Ústí nad Labem, ktoré dňa 22. februára 2011 zaslalo Okresnému súdu v Bánovciach nad Bebravou vyrozumenie, že takýto súhlas je možné vydať len na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu. Preto Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou vydal dňa 30. marca 2011 európsky zatýkací rozkaz v uvedenom konaní. Krajské štátne zastupiteľstvo v Ústí nad Labem však dňa 11. októbra 2011 odpovedalo, že súhlas na toto trestné stíhanie alebo na výkon trestu nie je možný, keďže už došlo k právoplatnému odsúdeniu G. H. v tomto konaní. V súlade s týmto rozhodol tiež Krajský súd v Ústí nad Labem dňa 1. novembra 2011 pod sp. zn. 50 Nt 377/2011 tak, že súhlas neudelil.

Porušenie zásady špeciality možno podľa dovolateľa považovať za porušenie § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por., podľa ktorého trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, ktorá je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, alebo o osobu, na ktorej stíhanie je potrebný súhlas, ak taký súhlas nebol oprávneným orgánom daný.

Uvedené porušenie zákona bolo zaradené ako nový dovolací dôvod do § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., s účinnosťou od 1. septembra 2011, ktorý je odlišný od dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., no podľa dovolateľa možno logickou analýzou dospieť k záveru, že zákonodarca mal novelizáciou v úmysle umožniť, aby v dovolacom konaní mohli byť napravené takéto pochybenia, pretože doterajší právny stav takéto pochybenia nezohľadňoval, hoci to bolo žiaduce.

V prípade schválenej dohody o vine a treste nie je možné podanie dovolania z iného dôvodu ako podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a dovolateľ uvádza, že hoci je sporné, či je možné zaradiť porušenie zásady špeciality pod porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. najnovšia judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky uplatnila rozširujúci výklad ustanovenia § 334 ods. 4 Tr. por., pričom sa poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 220/2011. Podľa tohto nálezu Ministerstvo spravodlivosti SR aplikovalo nesprávny výklad, ak tvrdilo, že minister spravodlivosti nemôže

napadnúť rozsudok, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, z dôvodu, ktorý možno subsumovať pod iné písmeno § 371 ods. 1 Tr. por. ako pod písmeno c/. V prípade posudzovanom Ústavným súdom Slovenskej republiky išlo o rozhodnutie súdu, ktorý rozhodol v nezákonnom zložení, čo napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

Z toho minister spravodlivosti vyvodil povinnosť ministra podať dovolanie, ak zistí pri prieskumnej činnosti naplnenie niektorého z dovolacích dôvodov.

Podľa ministra spravodlivosti pri porušení zásady špeciality v prípade odsúdenia G. H. došlo k porušeniu zákona nielen vnútroštátneho, ale aj k porušeniu základných princípov medzinárodnej spolupráce v trestných veciach o vydávaní osôb na účely trestného stíhania. Ide pritom o tak závažné porušenie práv obvineného, že takéto porušenie by mohlo mať za následok zodpovednosť Slovenskej republiky za porušenie tohto práva pred medzinárodným súdnym orgánom na ochranu základných ľudských práv.

Z uvedeného potom podľa dovolateľa vyplýva, že hoci porušenie zásady špeciality nie je možné striktné zaradiť pod porušenie práva na obhajobu, nemožnosť podania dovolania z iného dôvodu by v tomto prípade založila porušenie práva na obhajobu na úrovni konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch a z tohto dôvodu zároveň základné právo na súdnu a inú ochranu, tak ako to uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze.

Preto minister spravodlivosti Slovenskej republiky navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

1) podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou z 24. augusta 2010 sp. zn. 1 T 82/2010 bol porušený zákon v ustanovení § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a § 31 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v neprospech obvineného G. H.;

2) podľa § 386 ods. 2 Tr. por. aby napadnutý rozsudok zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad;

3) podľa § 380 ods. 1 Tr. por. rozhodol súčasne o väzbe obvineného G. H.;

4) podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou vyzval obvineného G. H., ktorý je vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci, aby si v určenej lehote zvolil obhajcu. Po márnom uplynutí stanovenej lehoty bol obvinenému predsedníčkou senátu okresného súdu podľa § 373 ods. 5 Tr. por. ustanovený obhajca JUDr. P. Ď.

Obvinený G. H. sa prostredníctvom obhajcu vyjadril k podanému dovolaniu tak, že súhlasí s jeho dôvodmi a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech v tých ustanoveniach, ako sa uvádza v dovolaní a aby zrušil napadnutý rozsudok aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila aj okresná prokurátorka v Bánovciach nad Bebravou. Dovolanie ministra spravodlivosti považuje za dôvodné s tým, že sú splnené podmienky na jeho podanie, lehota na podanie dovolania neuplynula, dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., vzhľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 220/2011-53 a článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sú dané, pričom navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako sa uvádza v podanom dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní predloženého spisového materiálu a obsahu dovolania zistil, že dovolanie ministra spravodlivosti je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 334 ods. 4 Tr. por., v nadväznosti na uvádzaný dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a z neho prameniacci dôvod § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por.), dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, 2 Tr. por.) a bolo podané na mieste príslušnom (§ 370 ods. 3 Tr. por.).

Dovolací súd zároveň zistil, že dôvody dovolania, ktoré bolo podané v prospech obvineného, sú zjavne preukázané a bolo zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Tr. por., preto podľa § 382a Tr. por. rozhodol o dovolaní na neverejnom zasadnutí, na ktorom preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu

konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a § 374 Tr. por., ktoré sú uvedené v dovolaní.

Po takomto preskúmaní veci Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil, že zákon bol porušený v neprospech obvineného G. H. v tých ustanoveniach, ktoré sú uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Podľa § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por. trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, ktorá je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, alebo o osobu, na ktorej stíhanie je potrebný súhlas, ak taký súhlas nebol oprávneným orgánom daný.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné vždy obvineného o jeho právach poučiť vrátane významu priznania a poskytnúť mu plnú možnosť na ich uplatnenie.

Podľa § 31 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze osoba, ktorá bola vydaná z iného členského štátu na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, nesmie byť v štáte pôvodu stíhaná, odsúdená, nemôže byť obmedzená jej osobná sloboda za trestné činy, ktoré spáchala pred vydaním, na ktoré sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahoval.

Týmito ustanoveniami sa súd ani prokurátor po vrátení veci súdom do prípravného konania na uzavretie dohody o vine a treste dôsledne neriadili.

V predmetnom prípade pre skutok uvedený v napadnutom rozsudku bola na obvineného G. H. podaná okresnou prokurátorkou v Bánovciach nad Bebravou obžaloba sp. zn. Pv 764/08-22 na Okresnom súde v Bánovciach nad Bebravou dňa 16. marca 2009, kde bola táto trestná vec vedená pod sp. zn. 2 T 21/2009.

V inej trestnej veci na Okresnom súde v Partizánskom pod sp. zn. 1 T 66/2009 bol dňa 20. mája 2009 vydaný trestný rozkaz, ktorým bol obvinený G. H. uznaný za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. za skutok spáchaný 28. novembra 2008, keď v nočných

hodinách neoprávnene vnikol cez pootvorené okno detskej izby do bytu na ulici R. v P., odkiaľ odcudzil rôzne veci a peniaze v sume 800,- Sk na škodu M. R. vo výške 2000,- Sk, dva mobilné telefóny s nabíjačkou na škodu Technických služieb mesta Partizánske vo výške 7200,- Sk a poškodenej M. S. spôsobil odcudzením mobilného telefónu, vetrovky a nabíjačky škodu vo výške 4.400,- Sk.

Za to mu bol podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Toto trestné stíhanie nebolo možné ukončiť, lebo trestný rozkaz nebol doručený obvinenému, pričom sa zistilo, že obvinený G. H. sa zdržiava v Českej republike.

Po vydaní európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného dňa 12. apríla 2010 Okresným súdom v Partizánskom v uvedenej veci sp. zn. 1 T 66/2009 bol obvinený G. H. zadržaný v Českej republike, bol vzatý do predbežnej väzby počínajúc 15. aprílom 2010 a potom do vydávacej väzby po rozhodnutí Krajského súdu v Ústí nad Labem z 10. mája 2010 sp. zn. 6 Nt 226/2010, že sa obvinený G. H. vydáva na trestné stíhanie v Slovenskej republike pre vyššie špecifikovaný skutok z 28. novembra 2008 kvalifikovaný ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. a prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák.

Trestný rozkaz Okresného súdu v Partizánskom nadobudol právoplatnosť 19. mája 2010.

Ešte predtým v skoršej trestnej veci obvineného G. H. vedenej na Okresnom súde v Bánovciach nad Bebravou pod sp. zn. 2 T 39/2008 bol vydaný trestný rozkaz dňa 26. augusta 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 15. októbra 2008. Týmto trestným rozkazom bol obvinený G. H. uznaný za vinného zo spolupáchateľstva prečinu krádeže podľa § 20, § 212 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody v spolupáchateľstve podľa § 20, § 194 ods. 1 Tr. zák., z prečinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Tr. zák., z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. za skutky spáchané v čase od 5. júla 2004 do 3. októbra 2005, za ktoré mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo

výmere 18 (osemnásť) mesiacov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom boli zrušené výroky o trestoch rozsudku Okresného súdu v Trenčíne z 5. júna 2007 sp. zn. 3 T 58/2007 (išlo o trest odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov, so zaradením na výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia) a trestného rozkazu Okresného súdu v Trenčíne z 3. augusta 2007 sp. zn. 0 T 22/07 (išlo o trest odňatia slobody vo výmere päť mesiacov, so zaradením na výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia).

Krajský súd v Ústí nad Labem na základe žiadosti Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou svojim uznesením sp. zn. 48 Nt 131/2010 z 20. decembra 2010 vyslovil dodatočný súhlas s vydaním obvineného G. H. na výkon zvyšku súhrnného trestu odňatia slobody v uvedenej trestnej veci Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou sp. zn. 2 T 39/2008.

Súhlas príslušného orgánu Českej republiky na vydanie obvineného G. H. na trestné stíhanie v Slovenskej republike pre skutok zo 16. novembra 2008 kvalifikovaný ako spolupáchatelstvo zločinu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1 Tr. zák. vydaný nebol. Zo spisového materiálu možno pritom zistiť, že pri rozhodovaní Krajského súdu v Ústí nad Labem o tom, či sa vykoná európsky zatýkací rozkaz vydaný Okresným súdom v Partizánskom vo veci sp. zn. 1 T 66/2009, obvinený G. H. do zápisnice uviedol, že nesúhlasí so svojim vydaním do Slovenskej republiky pre čin uvedený v európskom zatýkacom rozkaze a súčasne, po poučení podľa § 406 Trestného poriadku Českej republiky o zásade špeciality sa nevzdal svojho práva na uplatnenie tejto zásady.

Napriek tomu, potom ako bol obvinený G. H. odovzdaný dňa 19. mája 2010 orgánom Slovenskej republiky na trestné stíhanie vo vyššie spomenutej veci Okresného súdu v Partizánskom, Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou v teraz posudzovanej veci, bez toho aby bolo príslušným orgánom Českej republiky rozhodnuté o vydaní obvineného G. H. na trestné stíhanie aj pre spolupáchatelstvo zločinu lúpeže, začal vo veci konať tak, že určil verejné zasadnutie na deň 2. júna 2010 na predbežné prejednanie obžaloby okresného prokurátora v Bánovciach nad Bebravou zo 16. marca 2009 sp. zn. Pv 764/08-22 a po zistení, že procesné strany žiadajú konať o dohode o vine a treste rozhodol uznesením z tohto dňa sp. zn. 2 T 21/2009 podľa § 244 ods. 1 písm. g/, že sa trestná vec proti obvinenému G. H. vracia

prokurátorovi Okresnej prokuratúry v Bánovciach nad Bebravou na konanie podľa § 232 a § 233 Tr. por.

Na to, po vrátení veci, v prípravnom konaní okresný prokurátor v Bánovciach nad Bebravou konal s obvineným a jeho obhajcom o dohode o vine a treste, uzavrel s obvineným takúto dohodu dňa 20. júla 2010 a dňa 22. júla 2010 predložil Okresnému súdu v Bánovciach nad Bebravou návrh na jej schválenie a Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou na verejnom zasadnutí konanom 24. augusta 2010 dohodu o vine a treste schválil a v jej rozsahu rozhodol rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 24. augusta 2010 a je teraz napadnutý dovolaním.

Až následne 12. januára 2011 Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou požiadal Krajský súd v Ústí nad Labem o „dodatočný súhlas s trestným stíhaním a výkonom trestu odňatia slobody“ už odsúdeného G. H.. Žiadosti Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou nebolo vyhovené, lebo nebolo zrejmé, či žiada o súhlas na trestné stíhanie obvineného G. H. alebo na výkon trestu už odsúdeného G. H..

Postup Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou nebol súladný so zákonom, lebo žiadal o dodatočný súhlas na trestné stíhanie obvineného G. H. aj na výkon trestu až po tom, čo došlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného bez toho, aby príslušný orgán Českej republiky rozhodol o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu a vydal súhlas na trestné stíhanie aj za skutok, ktorý je predmetom napadnutého rozsudku. Preto aj následný európsky zatýkací rozkaz Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou z 30. marca 2011 v predmetnej veci 1 T 82/2010 nemohol byť akceptovaný a Krajský súd v Ústí nad Labem nerozhodol o rozšírení vydania obvineného G. H. na trestné stíhanie aj za predmetný skutok zo 16. novembra 2008 kvalifikovaný ako spolupáchatel'stvo trestného činu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1 Tr. zák.

Potrebným súhlasom na trestné stíhanie v zmysle § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por. je treba rozumieť aj rozhodnutie príslušného orgánu cudzieho štátu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu a o vydaní obvineného na trestné stíhanie, ak sa obvinený zdržiaval v cudzine. Musí ísť o vydanie na trestné stíhanie za konkrétny skutok a trestný čin. Za iný trestný čin spáchaný pred vydaním, na ktorý sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahoval, nesmie byť vydaná osoba stíhaná, odsúdená, ani jej nemôže byť obmedzená osobná sloboda.

V predmetnom prípade došlo k trestnému stíhaniu i odsúdeniu obvineného G. H. bez požadovaného súhlasu.

Zásada špeciality uvedená v § 31 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze sa v prípade vydania osoby do Slovenskej republiky neuplatní, ak nastanú skutočnosti predpokladané v ustanoveniach § 31 ods. 2 písm. a/ až h/ zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Žiadna z tam uvedených podmienok v predmetnom prípade nebola naplnená.

U obvineného G. H. v danej trestnej veci bolo predovšetkým potrebné skúmať podmienky uvedené v § 31 ods. 2 písm. e/, f/ a g/ zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

Podľa § 31 ods. 2 písm. e/ zákona o európskom zatýkacom rozkaze, ak bola osoba vydaná do Slovenskej republiky, zásada špeciality sa neuplatní, ak osoba sa vzdala práva na uplatnenie zásady špeciality podľa odseku 1 v rámci konania vo vykonávajúcim štáte. V predmetnom prípade to znamená v Českej republike v rámci konania o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Okresným súdom v Partizánskom pod sp. zn. 1 T 66/2009. Ako už bolo vyššie naznačené, v rámci konania o výkone tohto európskeho zatýkacieho rozkazu v Českej republike sa obvinený G. H. nevzdal práva na uplatnenie zásady špeciality.

Podľa § 31 ods. 2 písm. f/ zákona o európskom zatýkacom rozkaze zásada špeciality sa neuplatní, ak osoba po vydaní do Slovenskej republiky vyhlásila, že sa výslovne vzdáva uplatnenia zásady špeciality podľa odseku 1 vo vzťahu k určitým trestným činom spáchaným pred vydaním. Zo znenia tohto ustanovenia je evidentné, že musí ísť o výslovne vzdanie sa uplatnenia zásady špeciality. V tomto zmysle mal byť obvinený G. H. aj poučený v intenciách § 34 ods. 4 Tr. por. Za takéto vzdanie sa uplatnenia zásady špeciality nemožno považovať samotný súhlas obvineného na uzavretie dohody o vine a treste a ani uzavretie takejto dohody aj za prítomnosti obhajcu obvineného. Ak obvinený a jeho obhajca (iný než ktorý obhajuje obvineného v dovolacom konaní) v predmetnom trestnom konaní, v štádiu konania pred súdom pred vrátením veci do prípravného konania na uzavretie dohody o vine a treste i v prípravnom konaní v rámci konania o dohode o vine a treste nepoukázali na to, že v konaní o jeho vydaní sa pred príslušným orgánom Českej republiky nevzdal práva na uplatnenie zásady špeciality, neznamená to, že tak urobil konkludentne, keď navyše sa vyžaduje výslovne vzdanie sa uvedeného práva. Zároveň to nezbavovalo poučovacej

povinnosti podľa § 34 ods. 4 Tr. por. súd ani prokurátora o právach obvineného, za akých podmienok možno voči nemu viesť trestné stíhanie.

S takým poučením počíta aj zákon o európskom zatýkacom rozkaze, ktorý v ustanovení § 31 ods. 3 obligatórne ukladá súdu, ktorý európsky zatýkací rozkaz vydal, ak sa vydaná osoba nevzdala uplatnenia zásady špeciality podľa odseku 2 písm. e/, takú osobu za prítomnosti jej obhajcu vypočuť a poučiť ju o možnosti vzdať sa uplatnenia tejto zásady a o dôsledkoch takého postupu. Následne, ak by vydaná osoba vyhlásila, že sa vzdáva uplatnenia zásady špeciality, má súd postupovať podľa ďalších tam uvedených ustanovení.

I keď v predmetnom prípade európsky zatýkací rozkaz, na základe ktorého bol obvinený G. H. vydaný na trestné stíhanie do Slovenskej republiky, nebol vydaný Okresným súdom v Bánovciach nad Bebravou ale Okresným súdom v Partizánskom a ten bol príslušný v zmysle § 31 ods. 3 zákona o európskom zatýkacom rozkaze na prijatie vyhlásenia obvineného, že sa vzdáva uplatnenia zásady špeciality, mohol aj Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou urobiť potrebné dožiadanie na Okresný súd v Partizánskom smerujúce k poučeniu obvineného v zmysle § 31 ods. 3 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, resp. k zisteniu, či také poučenie bolo dané a čo vyhlásil obvinený.

V rámci poučovacej povinnosti a predovšetkým povinnosti poskytnúť obvinenému plnú možnosť na uplatnenie jeho práv v zmysle § 34 ods. 4 Tr. por. mohol postupovať primerane aj Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou a poučiť obvineného na verejnom zasadnutí konanom o predbežnom prejednaní obžaloby, za akých okolností je možné pokračovanie v jeho trestnom stíhaní pre predmetný zločin lúpeže.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou určenom na predbežné prejednanie obžaloby z 2. júna 2010, ani zo zápisnice o verejnom zasadnutí Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou o návrhu na schválenie dohody o vine a treste nevyplýva, že by bol obvinený poučený aj v naznačenom zmysle o podmienkach pokračovania v jeho trestnom stíhaní.

Ak by sa obvinený po poučení nevzdal práva na uplatnenie zásady špeciality, prichádzala do úvahy možnosť uvedená pod písmenom g/ § 31 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Podľa tohto ustanovenia zásada špeciality sa neuplatní, ak vykonávajúci

justičný orgán udelil súhlas so stíhaním pre iné trestné činy spáchané pred vydaním alebo s výkonom trestu pre taký trestný čin. Podľa § 31 ods. 4 zákona o európskom zatýkacom rozkaze na získanie súhlasu vykonávajúceho justičného orgánu podľa odseku 2 písm. g/, (v danom prípade príslušného justičného orgánu Českej republiky), sa použije postup podľa § 32 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze (ide o žiadosť o dodatočný súhlas).

Podľa § 32 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, ak má byť osoba, ktorá bola vydaná do Slovenskej republiky z iného členského štátu na základe európskeho zatýkacieho rozkazu s uplatnením zásady špeciality stíhaná pre trestný čin spáchaný pred vydaním, ktorý nebol predmetom pôvodného európskeho zatýkacieho rozkazu, alebo má táto osoba vykonať trest odňatia slobody, ktorý jej bol uložený súdom Slovenskej republiky pred jej vydaním, nebol predmetom pôvodného zatýkacieho rozkazu a nenastala žiadna z podmienok uvedených v § 31 ods. 2, súd požiada vykonávajúci justičný orgán o dodatočný súhlas s trestným stíhaním alebo výkonom trestu odňatia slobody.

V predmetnom prípade Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou nemohol vydať 30. marca 2011 európsky zatýkací rozkaz so žiadosťou o dodatočný súhlas s trestným stíhaním, ani s výkonom trestu odňatia slobody obvineného G. H. za spolupáchateľstvo zločinu lúpeže na základe skutku uvedeného v napadnutom rozsudku, lebo k právoplatnému ukončeniu trestného stíhania i k odsúdeniu obvineného G. H. už došlo pred týmto dňom, ale po vydaní európskeho zatýkacieho rozkazu, o výkone ktorého rozhodol justičný orgán Českej republiky. Trest by musel byť obvinenému uložený pred vydaním pôvodného zatýkacieho rozkazu vydaného Okresným súdom v Partizánskom dňa 12. apríla 2010, aby mohol súd postupovať podľa § 32 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze a žiadať o dodatočný súhlas na výkon trestu. Už samotné trestné stíhanie pre inkriminovaný skutok kvalifikovaný ako spolupáchateľstvo zločinu lúpeže bolo ukončené a došlo k odsúdeniu obvineného G. H. bez takého dodatočného súhlasu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Nejde teda o každé, aj menej závažné, porušenie práva na obhajobu. Za zásadné porušenie tohto práva možno považovať predovšetkým také, ktoré má za následok rozhodnutie, ktoré vôbec nemalo byť vydané, v danom prípade odsudzujúci rozsudok, bez splnenia podmienok na vykonanie konania pred súdom, keď nebol daný potrebný súhlas na trestné stíhanie za zločin, za ktorý bol obvinený odsúdený.

Napriek tomu, že obvinený pri všetkých úkonoch trestného konania, pri ktorých mal mať obhajcu ho aj mal a súhlasil s uzavretím dohody o vine a treste, za situácie, keď vo vykonávajúcim štáte, z ktorého bol vydaný do Slovenskej republiky na trestné stíhanie pre iný trestný čin a pred príslušným justičným orgánom vykonávajúceho štátu sa nevzdal práva na uplatnenie zásady špeciality, potom nepoučenie obvineného zo strany súdu a neskôr aj prokurátora pred uzavretím dohody o vine a treste o možnosti a dôsledkoch vzdania sa práva na uplatnenie zásady špeciality bolo zásadným porušením práva obvineného na obhajobu, lebo malo tie dôsledky, že celé konanie pred súdom po podaní obžaloby a následne v prípravnom konaní pri uzatváraní dohody o vine a treste bolo chybné.

Aj z dôvodov, že chybným postupom okresného súdu i prokurátora, pre porušenie zásady špeciality, neboli rešpektované základné princípy medzinárodnej spolupráce v trestných veciach, čo by mohlo mať za následok zodpovednosť Slovenskej republiky za porušenie práva na uplatnenie zásady špeciality, ako sa uvádza v dovolaní, je treba považovať takéto porušenie práva na obhajobu za zásadné.

Ak súd rozhodol vo veci rozsudkom z 24. augusta 2010 bez toho, aby si predtým vyžiadal od príslušného justičného orgánu Českej republiky dodatočný súhlas na trestné stíhanie podľa § 31 ods. 2 písm. g/ a § 32 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze pre trestný čin, ktorý má byť predmetom trestného stíhania, teda v danom prípade spolupáchateľstvo zločinu lúpeže, a pokiaľ taký súhlas k dispozícii nemal, porušil tak ustanovenie § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

Porušenie zákonného ustanovenia o neprípustnosti trestného stíhania bez potrebného súhlasu zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Aj keď proti rozsudku, ktorým súd potvrdil schválenú dohodu o vine a treste je podľa § 334 ods. 4 Tr. por. prípustné dovolanie len podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ak zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu, ktorému sa neposkytla plná možnosť na ich uplatnenie, viedlo k jeho odsúdeniu v trestnom stíhaní, ktoré bolo bez potrebného súhlasu neprípustné, potom mohol minister spravodlivosti spojiť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., čo je v intenciách

nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 220/2011-53, i keď v dovolaní, v jeho úvode výslovne uvádza, že ho podáva z dôvodu § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., no pre dôvody predpokladané v § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., ako dôsledok porušenia ustanovenia § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a § 31 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze navrhoval postup podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 388 ods. 1 Tr. por.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, písm. k/ Tr. por. bol napadnutým rozsudkom porušený zákon v ustanoveniach § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por., § 34 ods. 4 Tr. por. a § 31 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v neprospech obvineného G. H.

Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aj celé konanie, ktoré tomuto rozsudku predchádzalo od podania obžaloby, lebo bolo nezákonné. Zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Trestný rozkaz Okresného súdu v Partizánskom z 20. mája 2010 sp. zn. 1 T 66/2009, vo vzťahu ku ktorému bol napadnutým rozsudkom uložený súhrnný trest, nie je rozhodnutím nadväzujúcim na napadnutý rozsudok Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou z 24. augusta 2010 sp. zn. 1 T 82/2010. Zrušením napadnutého rozsudku ostal v právoplatnosti uvedený trestný rozkaz Okresného súdu v Partizánskom a trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov uložený týmto trestným rozkazom obvinený G. H. v súčasnosti vykonáva, kontinuálne nadväzujúc na vykonaný zvyšok súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere osemnásť mesiacov, uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou z 26. augusta 2008 sp. zn. 2 T 39/2008.

Obvinený G. H. nevykonáva trest odňatia slobody v teraz dovolaním napadnutej trestnej veci, ale v inej trestnej veci a to, ako bolo uvedené, Okresného súdu v Partizánskom sp. zn. 1 T 66/2009, preto nebolo treba rozhodovať v predmetnej veci o väzbe. Pokiaľ by ale obvinený bol mal vykonané predchádzajúce tresty odňatia slobody a nemal by vykonávať žiadne ďalšie nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré by mu boli uložené v iných trestných veciach, ale bol by vo výkone trestu odňatia slobody, v ktorom by pokračoval na základe rozsudku, ktorý bol teraz napadnutý dovolaním a na jeho základe zrušený, potom by neprichádzalo do úvahy vzatie obvineného G. H. do väzby,

lebo tomu bráni ustanovenie § 31 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z., podľa ktorého nemôže byť osoba, ktorá bola vydaná z iného členského štátu Európskej únie, ani obmedzená osobná sloboda za trestné činy, ktoré spáchala pred vydaním, na ktoré sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahoval.

Po zrušení napadnutého rozsudku a časti konania, ktoré mu predchádzalo, prikázal Najvyšší súd Slovenskej republiky Okresnému súdu v Bánovciach nad Bebravou podľa § 388 ods. 1 Tr. por., aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Úlohou Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou bude konať na základe podanej obžaloby tak, že sa zameria na zistenie podmienok na pokračovanie v trestnom stíhaní obvineného G. H. Keďže obvinený G. H. sa dovoľáva svojho práva na uplatnenie zásady špeciality, ktorej sa nevzdal ani pred vykonávaním justičným orgánom Českej republiky, možnosti, že by sa táto zásada neuplatnila, predpokladané v ustanovení § 31 ods. 2 písm. e/, f/ zákona o európskom zatýkacom rozkaze neprichádzajú do úvahy, ale nebola náležite vyčerpaná možnosť podľa § 31 ods. 2 písm. g/ zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

Krajský súd v Ústí nad Labem v jeho veci sp. zn. 50 Nt 377/2011, ktorá sa spomína v dovolaní, výslovne nerozhodol o skutku, ktorý bol predmetom trestného stíhania vo veci Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou sp. zn. 1 T 82/2010, že sa pre tento skutok európsky zatýkací rozkaz nevykoná, ale o rozšírení súhlasu na vydanie na trestné stíhanie tohto obvineného pre iné trestné činy, v iných jeho trestných veciach vedených na základe obžalôb okresného prokurátora v Trenčíne sp. zn. 3 Pv 34/06 a okresného prokurátora v Bánovciach nad Bebravou sp. zn. Pv 224/08, vedených na Okresnom súde v Bánovciach nad Bebravou pod spisovými značkami 1 T 146/2010 a 1 T 76/2008.

Je preto potrebné zachovať postup podľa § 32 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze a v zmysle § 31 ods. 2 písm. g/ uvedeného zákona požiadať vykonávajúci justičný orgán Českej republiky o dodatočný súhlas na trestné stíhanie obvineného G. H. za predmetný skutok zo 16. novembra 2008 kvalifikovaný obžalobou ako spolupáchateľstvo zločinu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1 Tr. zák.

Len v prípade, že by taký dodatočný súhlas bol daný, bolo by možné pokračovať v konaní pred súdom na podklade pôvodne podanej obžaloby.

Ak príslušný vykonávajúci justičný orgán Českej republiky rozhodne, že neudelí dodatočný súhlas s trestným stíhaným obvineného G. H. pre predmetný zločin lúpeže, potom bude vecou Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou pri predbežnom prejednaní obžaloby trestné stíhanie obvineného G. H. pre predmetný skutok podľa § 244 ods. 1 písm. c/ Tr. por., z dôvodov § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zastaviť. Ustanovenie § 388 ods. 1 a § 389 ods. 1 Tr. por. nie je konštruované tak, aby na uvedený účel mohol dovolací súd vrátiť vec do prípravného konania.

Na základe týchto dôvodov rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako sa uvádza vo výroku tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 6. septembra 2012

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Gabriela Protušová